

Miért kell Bellának mindig olyan tökéletesnek lennie?

Anna megtanulja, milyen értékes

Írta: Lucy Stevenson Ewell

(Igaz történet alapján)

Ez a történet eredetileg Kanadában játszódott.

„Anyu, képzeld! – mondta Anna nővére, Bella, a bizonyítványát lobogtatva. – Minden tantárgyból kitűnő lettem!”

Anna a szemét forgatta. Miért kell Bellának mindig olyan tökéletesnek lennie?

„Ez nagyszerű! – lelkesedett Anyu. – Büszke vagyok rád.” Aztán Annához fordult: – „És te milyen jegyeket kapsz?”

Anna átnyújtotta Anyunak a bizonyítványát. „Elmegy” – mondta Anna leszegett fejjel. Anna nagyon igyekezett az iskolában. De nem voltak olyan tökéletes jegyei, mint Bellának.

„Rád is büszke vagyok!” – mondta Anyu, és átölelte Annát.

Csak azért mondja ezt, hogy jobban érezzem magam – gondolta Anna. Bella mindig is okosabb volt nála.

De Bella nemcsak az iskolában szárnyalta túl Annát. Mindenben jobb volt. Több barátja volt. Szébb haja volt. Jobban sportolt. Bellát mindenki szerette.

Anna szülei próbáltak segíteni.

„Nagyon fontos vagy, Anna!” – mondta mindig Apu.

„Gyönyörű vagy és okos” – mondogatta Anyu.

Anna mégsem érezte magát fontosnak, gyönyörűnek vagy okosnak. Legalábbis Bellához képest.

Egy nap Anna és Bella társasoztak. „Úgy tűnik, ismét te nyertél” – dühögte Anna.

„Szeretnél valami mást játszani? – kérdezte Bella. – Ki is mehetünk. Fogadjunk, hogy lepipálsz fociban.”

„Nem! – Csattant fel Anna. – Unom, hogy mindig veszítek, és unom, hogy te mindig jobb vagy nálam.” Úgy érezte, mintha valami forrana a bensőjében.

Bella szeme elkerekedett. „Sajnálom...”

Anna sarkon fordult és a szobájába rohant, mielőtt Bella befejezhette volna. „Soha nem leszek olyan tökéletes, mint te!” – kiabálta, és bevágta az ajtót.

Anna az ágyára feküdt, és a párnájába temette az arcát. Nagyon dühösnek érezte magát.

Vett néhány mély lélegzetet. Amikor lenyugodott, Anna letérdelt, hogy elmondjon egy imát. „Kedves Mennyei Atyám! – kezdte. – Kérlek, segíts nekem. Mindig irigykedem Bellára.” A hangja elhalkult. „Úgy érzem, hogy soha nem leszek elég jó. Tényleg szeretsz engem?”

Annát a feje búbjától a lábujja hegyéig melegség járta át. Aztán támadt egy gondolata. Mennyei Atya azért szereti az embereket, mert ők a gyermekei. Nem azért, mert a legjobbak. Talán Annának sem kell senkinél jobbnak lennie ahhoz, hogy szeressék. Hiszen most is szeretik.

Anna térdelve maradt. Nem akarta, hogy elmúljon az a jó érzés. Mennyei Atya valóban szereti őt, mégpedig nagyon!

Ekkor valaki halkán bekopogott. Anyu volt az. Leült Anna mellé az ágyra. „Hallottam, hogy felzaklatott valami.”

Anna bólogatott. „Igen. De most már jobban érzem magam. Tudom, hogy nem kellene haragudnom Bellára azért, mert jó jegyeket kap vagy mert nyer. És imádkoztam is, ami sokat segített.”

Anyu átkarolta Annát. „Hogy éreztél magad, amikor imádkoztál?”

„Jól – válaszolta Anna. – Éreztem, hogy nagyon fontos vagyok Mennyei Atyának.”

Anyu közelebb húzta magához Annát. „Mindig is nagyon fontos voltál – Mennyei Atyának és nekünk is. De örülök, hogy most már te is tudod ezt.”

„Én is örülök. Megmondom Bellának, hogy sajnálom, amiért kiabáltam vele.” Anna mosolygott. „És megkérdezem, hogy szeretne-e focizni!” ●